

A portrait of actor Mike Libanon in a forest setting. He has a beard and curly hair, is wearing a green sweater over a yellow shirt, and is gesturing with his right hand near his face. The background is filled with dark, out-of-focus trees and foliage.

Assertief

Mike Libanon

‘Ik heb geleerd om intuïtief mijn antennes uit te zetten’

Oogappels-acteur en masseur Mike Libanon (1963) volgt zijn intuïtie en maakt van zijn hart geen moordkuil. Soms kost die mondigheid hem een kruisje achter zijn naam. “Maar ik moet eerlijk naar mezelf blijven. Ik kleurde te lang mee voor de goede vrede.”

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: ESTER GEBUIJS
MET DANK AAN ARTIS

‘Ik ben het **zat** dat ik regelmatig gevraagd word voor de brave vaderrol’

Mike

Een eerdere afspraak bij Artis valt in duigen: treinen vallen uit. Mike, zelf een treinreiziger, toont alle begrip. Een week later zitten we aan een bartafel bij cultureel centrum De Balie in hartje Amsterdam. Met zijn partner Jopke en tienerzonen Otis (14) en Iggy (bijna 11) woont hij in West. Een snelle blik onder de tafel toont voeten in schoenen. Onlangs haalde hij de media door op blote voeten in de studio te verschijnen bij de opnames van *De slimste mens*. Op blote voeten lopen geeft hem een gevoel van vrijheid. Lachend: “Bij kou en regen hou ik m’n schoenen natuurlijk aan. O, als ik ze uitgooi, doe jij het ook? *I’ll dare you...*” Hij vervolgt met een knipoog: “Nu je sokken nog.”

Mike speelde zeven seizoenen het personage Marcel in de succesvolle tv-serie *Oogappels*, die vorige maand op het hoogtepunt is gestopt. Zich zo lang vastleggen voor een productie doet hij zelden. “Het was een goede serie, maar ik doe liever een paar korte projecten achter elkaar.”

Moeizame relatie

De opnames voor de speelfilm *Verloren zoon*, geregisseerd door Edson da Conceicao, heeft Mike erop zitten. De filmrelease is in het najaar. “Het was geweldig om met Edson, de hele cast en crew, samen te werken. Een van mijn beste ervaringen ooit. Op een respectvolle manier deelden we onze visies en ik vertrouwde op Edsons inzicht. Onze samenwerking voelde kloppend.” In *Verloren zoon* heeft vader Winston, met Mike in de hoofdrol, een moeizame relatie met zoon Jayden (Yannick Jozefzoon, andere hoofdrollen: Manoushka Zeegelaar Breeveld en Yassine el Ouardi – *red.*). Dat verandert als zijn zoon slachtoffer wordt van een roofoverval. Winston gaat op zoek naar gerechtigheid.

Het lijkt alsof dit soort rollen aan je broek kleven: een moeizame relatie tussen vader en zoon. In de reprise van de theatervoorstelling *Woiski vs Woiski (Orkater)* loopt het ook al niet zo lekker tussen vader en zoon.

“Dat is toeval. Wat ik wel zat ben, is dat ik regelmatig gevraagd word voor een brave vaderrol. Ik wil alles kunnen spelen.”

Dan maak je toch zelf iets...

“Ik hoef niet per se zelf iets te maken. Hoewel het diep vanbinnen wel kriebelt om het eens te proberen. Ik heb een script liggen voor een korte film, die ik zelf wil regisseren. Een uitdaging, maar ik wil er niet te veel over zeggen.”

Nachtclubeigenaar Max in *Woiski vs Woiski* kwam in de jaren 30 als een van de eerste Surinamers naar Amsterdam. Met zijn zoon overleeft hij het witte Nederland. Hoe was dit voor jou decennia later?

“*Woiski vs Woiski* gaat over identiteit, immigratie en ontworteling waarin kleur allesbepalend lijkt te zijn. In mijn tijd was het precies hetzelfde. Ik was 9 toen ik naar Nederland kwam, de wereld was letterlijk wit. En ineens was ik – en ik haat die term – ‘een zwarte’. Ik was een vieze, zwarte ‘poepnikker’, een stinkende ‘padjaker’. Ik werd uitgescholden en ondergespuugd. Buiten betekende een vijandige omgeving. In Suriname was iedereen over het algemeen hartelijk; er was vertrouwen en genegenheid. In Nederland was ik minderwaardig. Ik ontwikkelde wantrouwen naar anderen ter bescherming van mezelf. Door dat wantrouwen werd ik alerter en was ik constant op mijn hoede. Dat ben ik altijd gebleven. Ik heb geleerd om intuïtief mijn antennes uit te zetten. En dat kan ook constructief werken: ik kan mensen aanvoelen en probeer zo nodig te helpen. Nog steeds kom ik regelmatig discriminatie tegen, mensen kunnen ►

‘In ons **gezin** werd veel geknuffeld. Altijd was er fysieke nabijheid’

hun lichaamstaal niet verbergen. Laatst liep ik een bijna lege treincoupé binnen, een oudere witte vrouw keek op en verwachtte de conducteur. Ze schrok van mij en duwde haar tas stevig tegen zich aan. Ik ging het gesprek met haar aan. Vroeg waarom ze bang was voor mij. Ze vertelde aarzelend dat ze slechte ervaringen had met zwarte jongens. Door ons gesprek kwamen we dichterbij elkaar. Ik leerde van haar, zij van mij. Een beetje verdrietig werd ik er wel van.”

Hoe is dat in je werk?

“Er zijn minder rollen voor zwarte acteurs. Omroepen houden het liefst alles wit is mijn ervaring. Een deel van de mensen die macht heeft, houdt niet van verandering en wil niet nadenken over inclusie en diversiteit. Ik ben daar alert op, ook namens anderen, en spreek me erover uit. Te weinig mensen doen dat, want dan ben je weer die zeikerd in de ‘slachtofferrol’. Je kunt zomaar een paar rode kruisjes achter je naam krijgen, omdat je mondig bent. Maar ik geef het niet op: ik moet eerlijk naar mezelf blijven, juist voor de nieuwe generatie. Of dit nu om een werk- of privésituatie gaat. Ik kleurde zelf te lang mee voor de goede vrede.”

Mike groeide als oudste op in een gezin met twee zussen en een broer. In Paramaribo waande hij zich in een tropisch paradijs en was een gelukkig kind met veel familie om zich heen. “Er was altijd reuring en gezelligheid. Als gemeenschap zorgden we voor elkaar. Mijn moeder, die thuis als modist werkte, voedde de baby’s van moeders die niet genoeg melk voor hun eigen kind hadden. Mijn vader hielp anderen met reparaties in en rondom het huis. We hadden het niet breed, maar het leven gaf ons vreugde. In ons gezin werd veel geknuffeld, een arm op je been of hand door je haar als je getroost moest worden. Altijd was er fysieke nabijheid. Als kind voelde ik dat aanrakingen helend werken. Misschien is dat onbewust wel de reden geweest dat ik al heel lang intuïtieve massages geef bij cliënten thuis. Op de bakfiets ga ik bij ze langs. Mijn inmiddels overleden ouders waren mijn grote voorbeelden. Ze wilden het altijd goed doen en gaven dat streven aan ons door. Ik ben een kopie van mijn ouders.”

Acteren kwam op zijn pad. Nadat Mike als ‘blauwe baret’ voor een Unifil-missie was uitgezonden naar Libanon, erna in de horeca en als model werkte, viel hij na een maandenlange reis in een gat. “Ik kreeg een keiharde terugval en was compleet onzeker. Opeens realiseerde ik me dat ik geen toekomstperspectief had. Mijn opleiding land- en tuinbouw had ik met moeite afgemaakt, en een selectie bij het Korps Commandotroepen durfde ik uiteindelijk fysiek niet aan vanwege een zeer ernstig bevrorenvoetentrauma in diensttijd. Ik voelde me wel vereerd dat ze me vroegen. Tot op de dag van vandaag kan ik van die beslissing spijt hebben. De onderlinge kameraadschap die ik heb ervaren en de onvoorwaardelijke opoffering voor elkaar was uniek en allesoverstijgend. Het samen lachen, huilen, voor elkaar zorgen en een vredesmissie volbrengen. Ik leerde mezelf en anderen te relativeren. Je krijgt ook begrip voor andere culturele achtergronden. Dat is kostbaar. Het zou goed zijn als jongeren een sociaal-maatschappelijke dienstplicht zouden vervullen. Door het op elkaar aangewezen zijn, moet je je vooroordelen over elkaar wel laten varen en je openstellen voor tegenstellingen. Zo krijg je oog voor de ander.”

Hoe heb je je over die depressie heen gezet?

“Op tv zag ik soaps als *Goudkust*. Dat kan ik ook, dacht ik en ik schreef me in bij een castingbureau. Zo ging het balletje rollen. Bij theatergezelschap DNA (nu DNA Next! – red.), onder leiding van Rufus Collins, die voorstellingen maakte over een diverse wereld, identiteit en je ergens thuis voelen, kwam ik tot mijn recht. *Magic!* We zongen, dansten en speelden. Zo tof. We hielden van elkaar, ik hoorde weer ergens bij en: ik kón iets.”

Kon je in die donkere periode terugvallen op je familie?

“Ik kan altijd op mijn zussen en broer terugvallen. Zelf ben ik nogal slordig in het onderhouden van contacten. Maar zij appen of bellen regelmatig en willen weten hoe alles gaat. Te vaak hoeft voor mij niet, maar ik vind het wel lief en zorgzaam. We zijn er altijd voor elkaar.”

Jopke ontmoette hij twintig jaar geleden. Hij speelde in de band Little Wendy’s Baby. Zij was het vriendinnetje van de bassist. “Ik had geen oog voor wiens vriendinnetje dan ook, maar Jopke en ik trokken meer naar elkaar toe vanaf het moment dat zij elkaar minder zagen. We konden goed met elkaar praten en enorm lachen. Ik wilde haar vaker zien en belde hem, waar Jopke bij zat, met de vraag of hij daar cool mee was. Ik wilde zijn goedkeuring; hij lachte en het was geen enkel probleem.” Direct verkering hadden ze niet. Mike genoot nog te veel van het vrije leven met meerdere vriendinnen. “Intussen was er veel vertrouwen ontstaan en dat was een mooie voedingsbodem voor meer.”

Hoelang duurde het tot die voedingsbodem rijp was?

“Toch wel zo’n jaar of drie. Ik woonde in Den Haag en bleef steeds langere periodes bij Jopke in Amsterdam. Ik wilde bij haar zijn en vertelde dat. ‘Hè, hè, heb je het eindelijk door,’ reageerde ze. Jopke is een geweldige vrouw. Ze claimde me geen moment, stelde nooit ►

CV

1963 Geboren in Paramaribo
1972 Naar Nederland
1992 Gezelschap DNA (De Nieuw Amsterdam)
1992-1997 Diverse bijrollen in series zoals *Bureau Kruislaan*, *Baantjer*, *12 steden*, *13 ongelukken*
1992-heden Speelt bij toneelgezelschappen waaronder Het Zuidelijk Toneel, Het Bijlmerparktheater, Opus One, Stichting Toneelschuur Producties en Orkater, in producties als *The color purple*, *Woiski vs Woiski* en *Blackface*
1998 Speelt in de tv-series *Oud geld* en *Combat*
1999 Speelt in komedie-serie *De garage*
1999-2006 Hoofdrol in de tv-serie *Spangen*
2003 Speelt in de tv-serie *Dunya en Desie*
2005 Speelt in tv-serie *Parels & zwijnen*
2008 Speelt in tv-serie *Sara* en de prijswinnende (twee Gouden Kalveren) speelfilm *Het echte leven*
2012-2013 Speelt in

tv-serie *Lieve Liza*
2012-2014 Speelt in tv-serie *Bloedverwanten*
2014 Speelt in de tv-series *Fashion planet* en *Celblok H*
2016 *Is meesterpiet in Sint & co* en is te zien in speelfilm *Prooi*
2017 Speelt in de tv-serie *De spa* en speelfilm *Tuintje in mijn hart*
2018 Speelt in korte film *Stalemate*
2019 Speelt in de film *En route*. De productie won een Gouden Kalf voor Beste korte film
2019-2025 Speelt in de tv-serie *Oogappels*
2020 Speelt in tv-serie *Van der Valk*
2022 Speelt in speciale aflevering *Kerstappels* van serie *Oogappels*
2023 Speelt in tv-serie *Flikken Rotterdam*
2024 Speelt in speciale aflevering *Goudappels* van serie *Oogappels*, tv-serie *Onopgelost* en speelfilm *Traffic*
2025 In december laatste aflevering van tv-serie *Oogappels*
2026 Release speelfilm *Verloren zoon*, reprise voorstelling *Woiski vs Woiski*

‘Ik ben geen vooruitkijker en zie het allemaal wel’

vragen over de andere vrouwen in mijn leven. Ze heeft me nooit opgejaagd of verstikt. Al die tijd voelde ik me vrij om Jopke te ontdekken en uiteindelijk een commitment met haar aan te gaan. Door haar houding had ik ook een enorme bewondering voor haar. Jopke en ik kunnen goed langs elkaar leven en onze eigen dingen doen, maar we doen ook regelmatig dingen samen. Dat is belangrijk. We spreken ons uit als er iets dwarszit en leggen onvrede zo snel mogelijk bij. Zijn lief voor elkaar. Onze twee boys zijn de verbindende factor, ook als het even niet zo lekker loopt. Jopke houdt het gezin bij elkaar: ze is altijd alles voor. Ik ben geen vooruitkijker en zie het allemaal wel.”

Met Jopke wilde je vader worden?

“Ik wilde helemaal geen kinderen en had geen zin in de verantwoordelijkheid van het vaderschap. Ik vond kinderen heel leuk als ze maar van een ander waren. Ik fantaseerde weleens hoe het zou zijn als ik papa zou zijn, en kon ook de interactie tussen vaders en hun kinderen bewonderen. Het vaderschap voelde ik alleen niet in mijn onderbuik. Jopke raakte zwanger; het gebeurde gewoon. Het is niet voortgekomen uit een enorm verlangen, maar het heeft wel goed uitgepakt. Hoewel het vaderschap soms nog als een grote verantwoordelijkheid kan voelen. Zoveel van ze houden en liefde terug ontvangen vind ik weleens overweldigend. Topzwaar. Daarnaast is er veel om blij om te zijn en laten onze zonen mij soms stilvallen. Ze kijken op zo’n toffe manier naar de dingen. Dat ik geen kinderen wilde, heeft misschien ook wel te maken met het feit dat mijn vader ons verlaten heeft en terugging naar Suriname. Ik was 11. Pas 25 jaar later zag ik hem weer. Als ik hem langer had meegemaakt, had ik waarschijnlijk meer inzichten en tools gekregen over het vaderschap. Mijn tien jaar jongere broer Ronny heeft die rol onbewust op zich genomen. In het vaderschap is hij voor mij een groot voorbeeld. Hij doet alles voor zijn

10x kort

In de koelkast?

“Blauwe bessen en snoeptomaatjes.”

Altijd bij je? “Leesvoer en een notitieboekje.”

Trots op? “Otis, Iggy en Jopke.”

Hekel aan? “Egoïsme in alle varianten.”

Groot voorbeeld? “Mijn vaders ongrijpbare brein en mijn moeders warme hart.”

Favoriete regisseur? “Clint Eastwood.”

Fijnste massage? “Massage Flow.”

Onweerstaanbaar? “Bipsen.”

Ontspannen met? “Een stapel strips, mergpijpen en ijskoude geitenmelk.”

Levensmotto? “The best plan is no plan.”

kinderen, gezin en schoonfamilie, en is zo’n grappige en liefdevolle vader.”

Hoe ben jij als papa?

“Ik kan een drillsergeant zijn. Na het eten moeten ze zelf hun borden opruimen en het liefst afwassen, bijvoorbeeld. Daarin kan ik een mierenneuker zijn. Als ik het tig keer heb gezegd, is het ineens ingesleten en kunnen we het loslaten. Ik luister goed naar Otis en Iggy. We praten veel en bieden onze excuses aan als het nodig is – ook ik. Net als mijn vader kan ik ze vrij laten. Ik kijk goed naar ze en laat dingen gebeuren zodat ze het zelf ontdekken en oplossen. We stoeien samen; Jopke wordt soms gek van de herrie. Heerlijk. Natuurlijk ben ik ook weleens stront-chagrijnig en heb ik nergens zin in. De jongens weten dat ze me dan met rust moeten laten. Ik kom voor ze op bij onrecht of als ze gepest worden. Ik leer mijn zonen om voor zichzelf op te komen, maar als dit niet lukt, ben ik er voor ze. Ga ik rustig het gesprek aan met school of ouders zonder de ander te kwetsen. Je verhaal halen helpt niet; je moet verbinding zoeken en balans bewaren. Daarnaast kan ik me ook wel zorgen maken. Iggy fietst sinds kort alleen naar school en de voetbal, wil hij ook per se, maar dan is mijn fantasie zo groot en grillig. In mijn hoofd gebeurt er van alles. Straks wordt hij – en die ongerustheid geldt natuurlijk ook voor Otis – van de fiets getrokken door zo’n stelletje aso-jongeren, of erger... Van dat soort berichten word ik pissig en verdrietig.”

Geloof je nog in een mooie wereld?

“Ik zet me er wel voor in en doneer regelmatig aan goede doelen. Ik vind het erg dat er zoveel egoïstische en egocentrische mensen zijn, die geen compassie en begrip kunnen opbrengen voor het leed van anderen. Mensen uitsluiten en uitgummen, en zichzelf ondertussen geweldig vinden. Er moet meer gehugd worden. Dan ben ik blij met de opvoeding en betrokkenheid die ik van mijn ouders heb meegekregen. Dat geef ik weer door aan mijn kinderen.” ■

